

Tot plegat no és el que sembla

Montse Mestre i Casadesús

associació
**helena
jubany
i lorente**

2 DE DESEMBRE DE 2014 / OBRA GUANYADORA
DEL VII **PREMI HELENA JUBANY** DE NARRACIÓ CURTA
O RECURS DE CONTES PER A SER EXPLICATS

foto: Raquel Rull

Montse Maestre i Casadesús

(Ripoll, 1980) prepara a dia d'avui la seva primera novel·la basada en la corrupció i la lluita de classes. Després d'obtenir un primer, un segon i un tercer premi als Jocs Florals de Montesquiú en relat breu i un primer de poesia en els Jocs Florals de Campdevàrol, ha seguit durant quatre anys l'itinerari de novel·la de l'Escola d'Espectura de l'Ateneu Barcelonès. Ha estat membre del grup d'espectura Conte(a)gotes de la Universitat de Vic i ha col·laborat amb el setmanari La Directa.

Diplomada en Magisteri i Educació Social i llicenciada en Pedagogia, treballa a temps parcial en una escola rural del Lluçanès com a mestra de primària i dedica l'altra meitat de jornada a escriure. S'interessa per la lectura, l'agricultura ecològica, la natura, la música, l'intercanvi cultural i per qualsevol causa que ajudi a deixar un món més bonic on viure.

Tot plegat no és el que sembla

Montse Maestre i Casadesús

A la Mar Font, pel coratge, el bon pols i el copet a l'esquena.

Agraïments:

A l'Òscar, per la confiança i els massatges a cau d'orella. A l'Eva Colom, per no deixar-me defallir quan em tremolen les cames. A la Raquel Rull, per obrir-me la porta a hores intempestives. A la Maria Fernández, per oferir-me l'espatilla i agafar-me de bracet. A la Tereseina Maideu, per creure-hi a cegues. A en Roger Usart, per dir que sí sense saber el què ni conèixer el qui. A en Miquel Pujol, pel cop d'ull a contrarellotge. A l'Emma, la Tere i la Maribel, pel camí i les pedres saltades. Als meus pares, per tot i més. A les Mary's. A les Pamanes. A les Cantarines. A La Forja. A en David Fernández, en Txelui, la Judith, l'Annabel, la Sònia, la Lourdes, la Betty i en Dodgi. A la Rumba i a l'Orió.

© **Associació Helena Jubany i Lorente**, 2014
<http://helena.jubany.cat/associacio>

Autora:

Montse Mestre i Casadesús

Il·lustració de coberta:

Regina Bonamusa [reginabonamusa@mac.com]

Disseny gràfic i compaginació:

Joan Jubany i Lorente

Correcció lingüística:

Joan Jubany i Itxart

Tot plegat no és el que sembla és l'obra guanyadora del **VII Premi Helena Jubany** de narració curta o recull de contes per a ser explicats, que s'ha lliurat a Mataró el 2 de desembre de 2014, coincidint amb el 13è aniversari de la mort de l'Helena.

Arribar de lluny a una ciutat nova amb uns edificis tan alts que semblen engolir-te cap endins. Les perspectives retallades davant el front i els clàxons que sonen a mig pam de la vorera, com si els fastiguegés perdre mig segon quan el semàfor canvia a verd i el primer no reacciona. Una senyora amb una bossa aferrada al pit i l'autobús trenta-u que s'arramba a la marquesina. Un nus a l'estómac. Dos euros amb vint i quedí's el canvi.

El camí cap al carrer Estret número dotze no té giravolts. No es veu on comença, ni es distingeix on acaba. L'avinguda és ampla i aquesta hora, un quart i cinc de nou, una onada d'estudiants i treballadors la formigueja. Tres, quatre carrils per sentit, i un d'afegit als laterals. Papers DIN-A3 de les rebaixes rere les persianes i cartells fluorescents que s'alternen amb els portals de ferro forjat.

No fa gens de fred i m'arremango. Quan trec el cap del jersei dono un cop sec a un braç estàtic. Em disculpo. El noi amb una anella al nas que seia al meu costat des de l'inici del trajecte s'ha convertit en un home gras amb americana que mira endavant sense parpellejar. Renega i subjecta més fort el maletí verd amb dues sivelles daurades entre els genolls. Que simpàtic, penso. Les dues noies del darrere no callen.

Una dona amb un vestit beix i una noia amb malles negres i suèter balder giren amb una mà el full mentre amb l'altra s'agafen a la barra metàl·lica. Si hi hagués caigut hauria deixat l'últim del Jo Nesbo al capdamunt, però ara tots els llibres reposen al fons de la samsonite vermell cirera que em va regalar la mare quan va saber que em donaven la feina. No siguis ruc, Roger, i busca't un estudi, aquí no hi ha diaris ni periodistes que sobrevisquin. I li he fet cas, encara que no sé si la idea m'agrada gaire. M'apujo les mànigues un xic més. A aquest temps potser sí que podré acostumar-m'hi.

Quan l'autobús frena per setzena vegada, demano pas al senyor de barba i ulleres de cul de got que ha pres relleu al de l'americana. Amb prou feines aparta les cames i he d'aixecar tot l'equipatge ben enlaire per fer-lo passar ràpid. Li demano al conductor que no deixi que les portes es tanquin abans d'hora i, sense esguardar-me, espera i nega amb el cap. Una dona amb els llavis fúcsies esbufega des del primer seient. Salto.

Trenco pel carrer de la farmàcia antiga i segueixo fins a una plaça rodona amb un jardí petit al mig, encerclat per una tanca de barrots negres. Les rodes de la samsonite ressegueixen les sanefes de l'empedrat, però el seu xerric no fa tombar ningú. Dues nenes amb els mitjons blau cel fins a mitja cama i faldilla escocesa també n'arrosseguen una. Saltironegen i riuen amb una mà a la boca. El repartidor de cerveses descarrega dins un magatzem i dos corredors amb la samarreta d'algun club de la ciutat travessen el pas de zebra.

El portal del carrer Estret número dotze és de vidre amb els marcs de fusta. Compto set pisos i unes golfes. No hi toca el sol, potser a última hora de la tarda, però ho dubto. A les fotografies que va penjar el propietari al web, la façana no semblava tan escantellada. És igual, mentre ho pugui pagar ja m'està bé. Una cafeteria, La Piramidal, amb siluetes que es belluguen, en un costat, i un antiquari que neteja un instrument de llauna en l'altre.

Una persiana del bloc del meu darrere s'aixeca amb una espècie de brumit i s'obre una finestra. Una bafarada d'aire calent em pessigolleja l'espina. Em trec el jersei i me'l lligo a la cintura. Agafó la clau de la butxaca dels texans i faig girar el pany dues vegades. Ànims, Roger, agafa el toro per les banyes.

Dues torrades integrals, melmelada de gerds *light* i un got de llet de soja. És per pixar-se de riure. Si avui em compro un croissant de xocolata blanca, l'Antoine ni s'hi fixarà. Però va, Laia, que ens coneixem, després ja saps què passa. Un dia es converteixen en dos i dos en una setmana i llavors sí que se n'adonarà. Ara que debuto amb el paper de Giselle, no serà el sucre qui me'l prengui. Vinga, nena, el ganivet i dues untades. Així, pim pam.

Em dutxo. Deixo que l'aigua em remulli els cabells una mica més i que em penetri per tots els porus de la cara. Que no se'n deixi ni un. He dormit poc aquesta nit i això que no em convé, em queden unes bosses als ulls que no hi ha base de maquillatge que ho arregli. La Simone em va tenir al telèfon fins passades les tres per allò del vestit, que si digues-li a la modista que tal,

que si recorda-li que pasqual. Sembla mentida. Si mai li toca fer de Giselle juro que no seré tan pesada. Diu que està contenta per mi. Ja! No s'ho creu ni ella.

Piquen al timbre. No vull cap enciclopèdia última novetat, ni em faré testimoni de Jehovà o de no sé quina religió increïble i de matalassos amb llana de merino ni parlar-ne, que em deixen les dorsals fetes una *bírrria*, així que passo. Si és algú conegut que m'envii un whats que tothom sap que estic molt ocupada amb això de l'estrena. Millor vaig a arreglar-me les ungles que ahir ja em feien mal les puntes dels dits a cada pirueta i si la precisió del gir avui no és perfecta l'Antoine m'estampa una cleca.

Demà al matí descansa, no farem assaig fins a la tarda, em va repetir dues vegades. I de descansar, jo, què vols que hi faci, no en sé. Hores i hores d'entrenament, *va bene*; assajos a tot drap, sense discutir; una gira interminable, cap problema... però descansar? Com si fos tan fàcil. Agafa't el matí lliure, Laia. I què faig, Antoine? El que soleu fer les noies, anar de compres, fer-te un piling, visitar la perruquera, jo què sé *ma chérie*, a les quatre et vull a punt i amb els músculs relaxats. Aix! Me n'aniria a fer jòguing, però encara em torçaria un peu i la Simone em donaria per vençuda.

Jo, que no sigui dit, ho intento. Encenc una barra d'encens de llessamí mentre una sirena travessa el carrer esperitada. Endollo el llum de sal taronja de la taula de la saleta i poso el cd *new age*, aquell que es va deixar en un calaix l'antic propietari. Va, que anem bé. Em trec el barnús i em poso una samarreta

del Hard Rock Cafe deu talles més gran. Omplo un gibrell amb aigua calenta i una mica de sulfat de magnesi i l'apropro al sofà. Som-hi, nena, que ja ho tens. Em col·loco l'antifaç de franel·la sobre els ulls, deixo caure tot el meu pes damunt el sofà i entaforo els peus dins la barreja. Oh, què et sembla, Antoine, faig bé els deures? Ajunto els palmells davant el pit. *Namasté*.

Un catric-catrac persistent em desperta. Buf, quant ha passat, deu minuts? Encenc el mòbil. No. Mitja hora. Rècord! Potser sí que els rituals funcionen... Un moment. Un altre cop aquest soroll com de rodetes. S'atura. M'alço i em trobo de cara amb el mirall. Semblo la nova guru del pa sucata amb oli.

Aixeco a poc a poc la persiana i un raig de sol em fa aclucar els ulls. Obro la finestra i trobo el carrer. La cambrera de La Piramidal eixuga els gots a la barra i un motorista es posa el casc davant una Honda nova de trinca. Just al davant, un noi amb una samsonite vermell cirera està palplantat al número dotze. Es treu el jersei i se'l lliga a la cintura. Porta una mitja cabellera ben rinxolada de color castany, una samarreta de fil verda i uns texans desfilats. Va, tomba't, que et pugui veure sense que em vegis. Una bafarada d'aire calent em fa pestanyejar. Avança, introdueix la clau al pany i la porta es tanca al seu darrere.

Pujo a l'autobús trenta-sis i m'assec al costat d'una nena amb dues cues que em repassa de dalt a baix. Deixo caure els ulls damunt els pantalons de pana gris que em vaig comprar per semblar més formal el primer dia. Em frego els cabells amb totes dues mans. Si

la mare sabés en què consisteix no n'estaria tan orgullosa, ni en parlaria a totes les seves amigues com si li hagués tocat la grossa. Ui sí, el nen ha trobat feina de lo seu, està més content... No, si ja li dèiem que al poble les seves històries no tenien sortida, però *agoita*, al final s'ha tret la son de les orelles i... Ui sí, i en un diari de la capital. És que ja no li veurem el pèl!

No recordo ben bé com vaig topar amb aquell anunci. No deia massa res ni me'n van explicar gaire més a l'entrevista. Només que era una feina per a un escriptor novell que volgués projectar-se, una oportunitat de formar part d'un equip de redactors en auge. No m'ho vaig pensar dues vegades. Ja imaginava que hauria de començar des de baix, però potser, amb el temps i dedicació, els meus contes trobarien la seva pàgina.

Sona el tut-tut i baixo els tres esglaons del bus d'una esgallimpada. Passo per davant la farmàcia i travesso la plaça amb el cervell a punt d'esclatar. La veritat és que ja em va estranyar molt que m'agafessin tan ràpid, el meu currículum no passava d'uns reportatges breus i unes ressenyes en un diari de comarques. Però em va sobtar encara més que em plantessin dos contractes al davant: l'habitual i un de màxima confidencialitat i servei. Els vaig signar tots dos sense llegir-los. La xifra era més que raonable.

Gairebé m'entrebanco amb una dona que arrossega un carro, però faig un salt abans que m'envesteixi. Va, noi, treu-li ferro, segur que no n'hi ha per tant. M'assec en una de les taules de la terrassa de La Piramidal i, mentre la cambrera passa

la baieta, li demano una til·la amb un bon raig. El so d'unes persianes del número onze que s'abaixen i el repartidor del gas que crida una veïna. A més, Roger, no en tens d'altra i els calés no es fan pas sols.

Obro la carpeta i en trec els dossiers. N'hi ha cinc. Quan el director m'ha explicat tot allò del projecte de vida i la darrera alenada no sabia si esclafir a riure, però per la cara del senyor Fernández ja he vist que no anava de broma. El periodista de necrològiques, ha insistit mentre es perfilava el bigoti amb una mà, s'està posant de moda. És un gènere que està creixent com l'espuma i, esclar, la continuïtat la tenim garantida. La necrologia és literatura, i recordi això que li dic, acabarà marcant una línia d'escriptors sense precedents. Aquest és un diari rigorós i discret, Roger, i els seus èxits personals dependran de com sigui capaç de posar en pràctica els nostres valors. Deso els dossiers i tanco la carpeta. Buf!

Demano una altra til·la, sense el raig que el primer ja m'ha pujat, i m'encanto amb el menú dels migdies. Dotze euros. No està malament. Mentre aixafo el terròs de sucre, la porta principal del número onze espetega i deixa al descobert una noia amb els cabells recollits i un vestit vermell que enlluerna. Per un instant, oblidó la cella aixecada del senyor Fernández i el mig somriure d'en Vicenç traient el nas per sobre l'ordinador. La noia mira a banda i banda unes quantes vegades i, a cada moviment, el seu coll descriu una trajectòria refulgent. Porta un penjador amb una funda verd oliva damunt el braç, potser

un altre vestit. La seva pell blanca competeix amb la llum dels fanals que s'han encès fa cinc minuts.

Agafó la revista d'espectacles de la ciutat que s'amaga sota els tovallons de paper i l'obro per un punt qualsevol. Música a l'auditori. Miro d'entusiasmar-me amb alguna cosa de la programació, tot i que dubto que una noia amb sabates de taló i bossa de lluentons es fixi amb el desmanegat de la til·la. Guillem Roma i la Camping Band Orchestra.

Un soroll de motor s'apropa per la dreta i s'atura al meu davant. Omplo els pulmons i deixo anar l'aire a batzegades. Abaixo la revista uns mil·límetres, just per veure-hi bé. Un Audi A3 de color bordeus reprèn la marxa i s'allunya per l'esquerra.

Au maria, quin turmell, Laia! Una mica més i avui hi deixes més que el *susto* allà al mig! Com relliscava el terra del local, hòstia. Mira que l'Antoine li té dit a la Pepi que no enceri gaire el parquet, perquè després hem d'estar vigilant tota l'estona com posem els peus en comptes de concentrar-nos en el que toca. I, apa, avui després d'un *grand jeté* he fotut una bona aterrada. Ai, Pepi... sort que només és el cop.

Ara que, després d'aquests assajos de deu hores, podríem caure desmaiats sense que el terra hi tingués res a veure. Ja sé que ha costat un munt que *Giselle* tornés a escenificar-se al nostre país, que és el somni màxim de qualsevol coreògraf, el top top de molts ballarins i que bla bla bla. Però no sé si aguantarem aquest ritme. Encara queden vint-i-set dies per l'estrena i

cinc setmanes més de gira per Bèlgica i França. Això per començar, perquè l'Antoine ahir ja parlava d'Àustria i Luxemburg. Quan s'acabi aquesta bogeria m'agafo quatre dies sí o sí, ni que sigui a Marràqueix, que t'ho mereixes, nena.

Ui, les sis. Potser que espavilem. D'aquí a mitja hora l'Antoine em passarà a recollir i si no estic llesta m'ho sentiré dir tota la nit. Va, em dutxo ràpid, m'asseco els cabells i em faig el monyo, baixet, que després ja el decorarà la Louise amb les flors. El vestit vermell serà ideal per la roda de premsa, sobretot perquè no li agrada a la Simone. El blanc, per les fotos del cartell, cap al penjador; i les sabatilles, les noves. Unes sabates, de taló, no gaire alt, i la bossa. On tinc la bossa? Ah, aquí, genial. Les claus, els llums... i les persianes.

Aquest ascensor cada vegada va més lent. Cinquè, quart... Vaja, mira't! Quina cara de pomes agres. Espero que la mà de la Júlia hi faci tant com pugui, que semblo un fantasma. A veure, l'hora. Falten cinc minuts per dos quarts. Ideal! Tercer, segon... Què és aquest paperet? Ostres, les preguntes que m'ha passat l'Antoine aquest matí, és que ni tan sols les he tret de la butxaca. Què n'hi ha, set o vuit? És igual, no hi fa res, és a ell a qui li agrada xerrar, ja omplirà els buits si no me'n surto. Primer, planta baixa. I no em diu sempre que tu, Laia, sobretot natural? Doncs au! Més, impossible.

Em retoco un ble de cabells al vidre de l'entrada i me n'adono. El noi de la samsonite vermell cirera està assegut a la terrassa de La Piramidal. Demana alguna cosa a la Lourdes i repassa la cartellera del menú. Li treuen una infusió em penso, potser

un te o una marialluïsa. Té una carpeta gruixuda al damunt de la taula plena de papers i una mena d'agenda. Es frega les galtes amb barba de dos dies i remena el contingut de la tassa amb un moviment decidit. Per un instant, deixo que la veu de l'Antoine, recordant-me que vinga *ma chérie* has d'assegurar aquestes cabrioles, se'n vagi lluny. Inspiro, expiro i surto al carrer.

Confirmo que ningú m'espera i que no està a punt d'arribar la limusina de l'Antoine. I què faig, ara? Amb aquest vestit de gala un dimecres al vespre aparento ben bé el que no tinc. Quina situació més incòmoda! Si no el miro semblarà que evito mirar-lo i si el miro pensarà que sóc una indiscreta, i no sé què m'empipa més. Va, cony, això és absurd, Laia, que no tens quinze anys, tu mira com si res. Ho veus? Tanta ximpleria i total està distret amb la *Fes-te Oci*. Espera, alguna cosa li fa el pes. Què? Un concert, una obra de teatre, un musical? Ni es deu haver fixat que estic aquí badant com un estaquirot. Seràs estúpida!

Tres minuts de retard, avui. Ja t'ho recordaré, Antoine, el dia que el bus vagi a deshora o els del metro estiguin de vaga. Respiro profundament, m'apujo el vestit una mica, acoto el cap i entro dins el cotxe.

En Joaquim Ramírez és el del primer dossier. Pateix una malaltia cardíaca des de fa un parell d'anys i el metge, fa una setmana, va reunir la família per comunicar-li que no passaria d'aquest mes. Està ingressat al Santa Marta, habitació dos-cents deu, des de fa tres mesos i sempre està acompanyat dels seus.

M'assec a la taula de l'escriptori, anoto tot allò que em sembla rellevant del dia en una llibreta i ho deixo reposar. En Vicenç és el responsable de trobar-los i de posar-me'n al corrent. Em passa aquesta mena de carpetes amb totes les dades que ha aplegat perquè pugui localitzar la persona, coneixe'n l'estat actual i poder seguir amb la segona fase, la que està feta més per a mi segons en Fernández, la de contactar amb la família i els amics per recollir idees i escriure la necrològica.

Em poso un got de vi negre i em repenjo a la pica de la cuina. Ha resultat ser més feixuc que no imaginava. Sort que s'ha fet fosc i han tancat portes a l'hospital, perquè no hi hauria aguantat ni un segon més allà dins. Suposo que és la manca de pràctica.

Faig un bon glop i me l'empasso amb els ulls closos. Primer, he parlat amb el seu fill petit, en Juli, que m'ha explicat que el senyor Ramírez era un aficionat a la pesca i que tenia unes quantes medalles a la vitrina del menjador. Després, amb el seu amic Eudald, que m'ha posat al dia de les excursions que feien de petits al Montseny amb una euga i un mul. I abans de marxar, amb la seva dona, la Cati, qui, prement-me fort la mà, no parava de reiterar que el seu marit era un bon home i que se n'anava massa d'hora.

Arreplego la roba de l'estenedor amb un nus al coll i em preparo una llesca de pa amb una mica de pernil i unes orellanes. No tinc ni gana. Tot plegat m'ha deixat abaltit, sobretot quan he entrat a la dos-cents deu amb la filla gran. En Joaquim ha obert els ulls i ha alçat les celles com volent dir: i, aquest, qui és? És un dels nois del centre de rehabilitació pare, li ha anunciat la noia

ajupint-se vora el llit. Em pensava que el bombeig descompassat del cor em delataria, però la Irene tan sols ha afegit que és tot un detall que el vinguis a veure, ell està molt agraït encara que no pugui dir-ho. No sé si he arriscat massa.

Aparco el plat i me'n torno a l'escriptori. En Vicenç ha insistit que no m'hi encanti o els del *Cròniques* ens passaran la mà per la cara. Obro un xic la finestra, estic suant. A veure, per on començo. Ahir, el senyor Ramírez a l'edat de setanta... No, crec que no era, no és vaja, de tants formalismes. Tornem-hi. El nostre estimat pare, company i espòs, Joaquim Ramírez, ens va deixar ahir als setanta-dos anys. Això ja canvia. Continuem. Ell, a qui havia agradat tant la pesca... No, potser una mica més profund. Ell, qui va convertir la pesca en la seva gran passió i va saber compartir els triomfs amb els més propers, tindrà un lloc d'honor a la nostra memòria. Sí, ha d'anar per aquí..

Una música entra per l'esclatxa amb l'aire fresc i m'aturo. Afino l'orella. Espera, i tant, és Mendelssohn. Tanco els ulls. Oh, inconfusible, *El somni d'una nit d'estiu*. Però, d'on ve? Trec el cap i ressegueixo tot el llarg del carrer Estret fins a topar a la dreta amb la plaça del Mercat i a l'esquerra amb el centre cívic. No, Roger, aquestes notes vénen del davant. Enfoco i sento una tremolor al pit que em baixa per les cames i fa trontollar el terra. La noia del vestit vermell, amb un mallot negre i unes mitges fines s'agafa amb una mà a una barra de fusta i fa alguns estiraments. Al costat, la paret està reblerta de miralls.

La distància és d'uns pocs metres, no més gran que aquest estudi. Puc albirar el perfum que desprèn com si fos aquí mateix, vainilla. Es belluga com si caminés damunt un llac d'aigua gelada i amb cada moviment sembla que acaroni la buidor de la sala. Amunt, avall, ara plega els genolls, ara estira un braç i el deixa caure com si dibuixés una arcada. Els seus salts es transformen en cops d'efecte que em tallen els sentits. Es balanceja, fa relliscar els peus, gira, gira i torna a girar. Està tan concentrada que el seu esguard no ensopegaria mai amb aquest gamarús que no pot deixar de contemplar-la.

Uns minuts més tard la melodia es deté. La noia del vestit vermell s'eixuga la cara amb una tovallola blanca i apaga els llums.

Tanco la finestra i agafo l'esborrany d'en Ramírez. Em noto les galtes roents. On érem? Ah, sí. Quedaran entre nosaltres les passejades pel Montseny i el saber fer d'un home que sempre viurà en el record d'aquells qui... Plego. El campanar de l'església de Santa Rosa marca les onze. Un xic més de vi. Agafo el portàtil i teclejo. Teclejo petites històries que potser algun dia trobaran un lloc per on evadir-se.

La Simone avui s'ha passat tres pobles. Què m'ha dit, la tia? No sé què que amb les *déboulés-chainés* tenia les espatlles caigudes i el mentó lleugerament inclinat a la dreta. No suporta el segon pla, encara que sigui a *Giselle*! Es creu que no li vaig veure la cara quan l'Antoine em va comparar amb l'Anna Pávlova al presentador d'*Espai Clàssics*? Li petaven les dents.

Au, va, Laia, estira't una estona a la *chaise longue* que després de tantes hores el teu cos ho necessita. Reposo el cap al coixí. Ommmmm.

Ja no li vaig entrar bé quan ens van presentar i ella a mi tampoc em va fer gràcia. Què vols, aquestes coses es noten. Em va fer una repassada d'aquelles que hi van i va forçar el somriure. La companyia ens va agafar totes dues el mateix dia i totes dues amb vint-i-dos anys i un bon currículum. esclar, no és gens fàcil, això ho puc entendre. Però jo ho vaig intentar, de caure-li bé vull dir. Tot i així, quan l'Antoine em va seleccionar per fer de nova Giselle ja fa més d'un any, tot l'esforç se'n va anar a la merda. És una llàstima. Ommmmm.

Em tiro la manta al damunt i faig les respiracions que vam assajar per desbloquejar-nos. Agafo aire. Cinc segons. El deixo amb el doble de temps. Deu. Agafo aire i el deixo. Dos. I a la Simone que la bombin, que ja tinc prou maldecaps! El dia de l'estrena vull que els pares estiguin a primera fila, o a segona a tot estirar, la Carlota també i la Susanna. I per què no hi deixarien entrar la Puça, que estaria ben cofada. Sense els de casa no sé si hauria arribat tan lluny. No, què va, segur que no. Agafo aire... I això que encara recordo la directora del *col·le* a les entrevistes de final de trimestre que quina mena de professió és aquesta i que traieu-li aquests pardals del cap, a la nena... I el deixo anar.

Vaig a buscar una mica d'aigua que tinc la gola seca. Natural, que ja veig que de freda no en queda. Poso el rentaplats i

endreço el desastre del matí. La llet vessada damunt les rajoles i ara està tot enganxifós. Cop de *fregona* i llestos, pim pam.

Ostres, nena, sort que has vist el calendari! Demà és vint-i-tres. He d'anar a buscar el vestit a la modista. Buf! Això sí que m'atabala. Que si no et moguis o et punxo, que si dos centímetres més avall, que si vigila que la tela és delicada, que si tu no toquis res. Tota la parafernàlia aquesta em va gran. Si fos per mi l'eliminaria a ella, els fotògrafs, les càmeres i les preguntes. Només ballaria. Seràs beneïta!

El que no li he dit a la Simone és que *Giselle* no és el meu somni i que em sap molt de greu que sigui el seu. Si hagués pogut triar hauria preferit ser Titània d'*El somni d'una nit d'estiu*. Com hauria al·lucinat vestint la reina de les fades i no una pobra camperola innocent i suïcida! Com hauria flipat ballant entre la màgia dels boscos i les flors en comptes de convertir-me en un fantasma i veure'm arrossegada per una colla d'eixelebrades! Però no, el món al revés. Els de la *Carmen Roche* ja en van presentar una adaptació moderna l'any passat. D'això se'n diu no ser al lloc adequat en el moment oportú. No et fot, Simone.

Em poso unes mitges fines i el mallot negre i me'n vaig a la saleta. Pensar en la comèdia de Shakespeare m'ha fet venir pesigolles. Engego el CD de Mendelssohn, em col·loco a la barra i estiro. Un, dos, tres, quatre. Aquestes notes em posen la pell de gallina. Tanco els ulls i continuo amb algunes posicions bàsiques: *croisé devant*, *quatrième devant*, *effacé devant*, *effacé derriere*, *ecarté devant*... I ballo, ballo sense parar amb la màs-

cara de reina i unes ales de papallona que em traslladen per tot l'espai com si hagués après a volar.

Estic morta, però crec que per fi m'he relaxat. Agafó la tovallola, tanco els llums i me'n vaig de pet a la cuina. Em preparo arròs amb wakame i unes sardines. I un got d'aigua. Va, Laia, t'has de cuidar que si no ho fas tu no ho farà ningú.

Acosto el tamboret a la finestra i endrapo com si no hagués menjat des de fa un segle. Miro a través dels vidres, la nit és clara i el terrabastall del dia ha afluixat. Només el campanar de Santa Rosa. Un, dos..., onze. Sento un clic-clic, com de tecles. A veure, d'on surt? Giro els ulls i xoco de cop amb uns cabells rinxolats i una camisa de quadres. No, no pot ser.

Tinc el noi de la samsonite vermell cirera a menys de deu metres. Ai, déu. No, no m'ha vist. Què fa? Hòstia, escriu com un boig! Fa anar el teclat a tota pastilla! Espera, que para. Es tira els cabells enrere amb les mans i beu un glop de... Vi? Arrugo les parpelles i afino la vista. Vaja, quins dits, sembla que hagin estat fets per escriure grans coses. I els braços, molsuts, no com els dels xitxarellos aquests de mira'm i no em toquis. Les espatlles amples, la nou del coll punxeguda i els llavis que mullen la copa són... Ai, déu!

Ja ha passat més de mitja hora i no s'ha tombat. Sóc invisible. Abaixa la pantalla, s'aixeca i tanca els llums. Tinc un rau-rau a la panxa. Me'n vaig al llit. Fa hores que l'Antoine m'hauria recomanat el matalàs.

Si haguéssim de comparar, el cas Ramírez no va ser pas el més difícil. Colar-se a l'hospital, fer-se passar per un dels seus fisioterapeutes, controlar un estat raonable de tristesa... Feia quatre dies que li havia escrit la necrològica quan es va morir. En Juli, l'Eudald, la Cati i la Irene van quedar molt satisfets i així ho van expressar a en Fernández, qui, tot estirat, em va donar la mà i em va dir que ja sabia jo que amb tu Roger hi podríem comptar.

Baixo del bus i m'arribo fins al mercat de l'Estació Vella amb un nom nou sota el braç. Gairebé m'han d'empènyer. Aquell episodi al Santa Marta em va deixar tocat i a partir de llavors he anat de mal en pitjor. El segon i el tercer dossier eren d'una parella jove que havien tingut un terrible accident de moto. Va ser senzill barrejar-se entre els companys de carrera a la clínica privada on els havien traslladat, semblàvem si fa no fa de la mateixa quinta i si no era amic de l'un ho era de l'altre, i així anar trampejant. Amb els pares, però, tot se'm va esfondrar. Vaig haver de prémer fort els punys i mirar a terra, si no, no sé pas com hauria pogut dir-los que ànims i que pel que faci falta. Ell va aguantar dos dies. Ella tres.

M'acosto a la peixateria, demano torn i espero unes maires resseguint amb la punta dels peus el contorn de les rajoles. La necrològica comuna que vaig escriure d'en Pol, que feia químiques, li fascinava el jazz i tocava en una banda, i la Rita, que estava a l'últim curs de biologia, jugava a vòlei i era una enamorada dels peixos, va ser molt aplaudida a la redacció ja que, segons sembla, vam rebre unes donacions força generoses de les famílies i unes

quantas cartes d'agraïment. Roger, tio, em deien pels passadissos, ets un puto crac. Però en aquell instant ja tenia l'ànima desfeta en mil engrunes com per quedar-me amb els elogis.

Pago les maires i me'n vaig a veure la fruitera. Aquesta hora del migdia és la menys concorreguda. Però el més inhòspit vindria amb el quart i el cinquè dossier. L'un era el d'una dona a qui l'home havia abandonat per una hostessa de vol; l'altre, el d'un senyor que havia perdut la casa en no poder fer front a la hipoteca. Morts per depressió, havia anotat en Vicenç en un full. Sis i vuit dies. Dues sentències que em van conduir al racó dels miserables des d'on encara em pregunto si les seves necrològiques me les hauria pogut estalviar.

Em planto davant el quiosc. Hola? Trec el cap i reviso la parada. Perdoni? No es veu ningú. Sembla que el dependent ha sortit. No crec que tardi. Espero.

Tombo el cap a dreta i a esquerra i sento com la sang se m'estanca i com un bum-bum és a punt de descordar-me la camisa. Tinc la noia del vestit vermell just al costat, parlant amb la dona de l'herboristeria. Porta un xandall negre, unes esportives i una bossa del forn de pa. Em retornen sense buscar-les les imatges d'aquests darrers quinze dies fins a poc menys de les onze. El seu cos gargotejant recorreguts al ritme de Mendelssohn i els meus ulls de paparazzi a la finestra, sense perdre'm cap gir ni cap moviment. Això sí que és de bojos.

Faig un cop d'ull pels voltants. Res. Miro d'aguantar l'equilibri i m'encanto amb la portada d'un diari d'esports. Un fut-

bolista enlaira una copa mentre els companys el segueixen amb posat salvatge. Aquesta és la cara de la victòria, Roger. No goso moure un múscul per si delata el meu neguit. Ara sembla que l'herbolària li allarga una bossa. Herbes? M'arriba un xiuxiueig. No identifico què diuen. Em fixo en el bust de Neró del *National Geographic* i en el titular del *Fes-te Oci*: Estrena de *Giselle* al Teatre Museu. Una ballarina amb un vestit blanc sobre un fons negre. És avui. Llegeixo la lletra petita. Com? No, no pot ser.

Noto el meu pols a punt de desbocar-se i una suor freda que m'amara el front. Obro la carpeta i en trec el dossier número sis. Hòstia, Roger, seria massa coincidència. Comprovo el nom del nou cas i empasso saliva, Laia Pons, el de la protagonista de l'espectacle. Continuo. Laia Pons, ballarina, mort per gelosia a mans de Simone Da Costa. Nen, aquest és urgent, recordo que m'ha dit en Vicenç, que pot precipitar-se d'un moment a un altre i no ens podem permetre que se'ns escapi. Em giro i miro cap a l'herboristeria. Merda! Se n'ha anat. Una veu llunyana em demana els dos euros amb cinc. Què és això? Una broma?

Baixo al mercat. Necessito omplir l'estómac i unes rodanxes de salmó m'anirien de conya. Em poso el xandall negre i les vambes noves. No tinc ganes d'arreglar-me, a més, a aquestes hores hi ha poca gent. I tampoc n'hi ha per tant, que avui el *look* esportiu està molt de moda encara que no hakis fet un abdominal en ta vida. Com són les coses. Ni els vestits de gala vesteixen princeses.

Entro i me'n vaig directe a la peixateria. Dues senyores amb cabàs i una noia amb un gos d'aquests que no callen amb un llaçet al cap. Perfecte, anirem per feina. Penso en l'assaig d'aquest matí. Com una seda. Aquesta tarda és l'estrena i ho brodem. Si surt així serà un èxit rotund. A més, a l'Antoine l'he vist súper content, tot i que ho dissimula prou bé el tio, no fos cas. Sap molt bé que si rebem el suport de la crítica ens plouran els contractes a cabassos i la seva fama creixerà com l'espuma. Em sembla que encara el veig, ja veuràs *ma chérie*, París, Londres, Nova York... Com una cabra, està com una cabra.

Corro cap a la fruiteria abans que el gosset ridícul m'avanci. Sí, mig quilo, gràcies. Acompanyaré el salmó amb uns talls de pinya, que un dia és un dia i avui no tot han estat flors i violes. Quan estàvem a punt de començar ha entrat la Simone. La Simone, que sempre és la primera. Per la cara de l'Antoine i l'abraçada que s'han fet, ja he sabut que n'hi passava una de grossa. Tenia els ulls plorosos, les mans tremoloses i els llavis despintats. No semblava ella. Tot i així, ha tret el mallot i s'ha posat a ballar com mai l'havia vista. La tia! No l'ha cagat ni una sola vegada i ha clavat cada *ballotté*. Havia de ser grossa, grossa.

Segueixo el recorregut fins a ca la Conxi, que els dijous té un pa de cinc cereals que és boníssim. Total, que a l'hora de plegar he anat a preguntar-li el què, que perquè em faci la punyeta tota l'estona no vol dir que jo no sàpiga separar les coses. Llavors, ha tret un diari arrugat de la bossa i, assenyalant una necrològica, m'ha aclarit que feia dos vespres la seva mare s'havia penjat. Es

veu que, des que el seu pare l'havia deixat per una hostessa de vol, bevia molt i ja no sabia què es feia. M'he quedat amb cara de si em punxen no em treuen sang i li he dit que hòstia, tia, si puc fer res només cal que ho diguis.

Passo per davant el quiosc i confirmo si a en Lucas li queda algun *Fes-te Oci*. N'hi ha dos encara, però ell no és enlloc. On cony s'ha ficat, el paio? Aprofito per anar a veure la de les herbes, que amb l'estrès de l'estrena vull tenir valeriana a mà. Li hauria de dir a la Simone d'anar juntes cap al teatre i preparar-n'hi una perquè ella ja m'ha dit que, Laia, jo avui no fallo encara que ja no em vingui a veure ningú. I m'ho ha dit amb un no sé què que com per portar-li la contrària. Hòstia, és que m'ha fet pena! Quan surti d'aquí li faig un truc i llestos, que ja ho diu el pare que això de ser amable és gratis.

Mentre l'herbolària em posa la valeriana dins una paperina i m'explica no sé què del canvi climàtic, veig que algú para davant el quiosc i busca pertot arreu. Cony, Lucas, a aquest ritme et quedaràs sense clients... Ai, déu! Tinc el noi de la samsonite vermell cirera, amb una bossa de la peixateria i una carpeta sota el braç, apuntalat a quatre passes.

Intento seguir la conversa de la pobra dona que està amb no sé què del desglaç i que no sap que les cames em fan figa, però no puc apartar del cervell la foto dels seus dits damunt el portàtil teclejant a tota màquina. Porto massa nits esperant que les campanes de Santa Rosa toquin les onze. Encara m'acusaran de voyeurisme.

Miro de ficar cullerada a tot això de l'augment de la temperatura del planeta, però em foto un embolic. Nena, és que no estàs al dia.

Inclino el cap i veig com es distreu amb una revista. Vinga, va, agafa la *Fes-te Oci* i encanta't amb la fotografia de la portada, sospira i mira'm, que t'ho vull explicar perquè és aquesta tarda i m'agradaria que vinguessis. Un moment, ja la té. Se l'apropa. Ara és quan se n'adona i es gira. Sí, sóc jo, estic a punt de dir-li, i tu ets...? Però no. Què fa? Obre la carpeta i repassa uns papers de mala gana. No s'ha torçat ni un mil·límetre. Hòstia santa, Laia, i què esperaves, això no és una pel·li romàntica, és la puta realitat!

Pago amb un bitllet de deu, obro el mòbil per trucar a la Simone i surto del mercat abans que algú em prengui per idiota.

Laia, Roger, es diu Laia. Tants dies imaginant el seu nom que ara que el sé preferiria no haver tingut el plaer. M'hauria estimat més conèixer-la prenent un cafè a La Piramidal o ajudant-la a carregar maletes. Però no. Es veu que el món convencional m'ha deixat de banda.

Només posar un peu a casa, corro cap a la finestra per comprovar que hi és. De moment estic de sort i em deixa marge de maniobra. Sembla que remena a la cuina. No veig ni rastre d'una tal Simone passejant-se pel pis.

Sense perdre-li la pista, truco a en Vicenç i li dic que *mecagumtot*, Vicenç, això ja és massa. Les tres primeres eren incontrolades i no tenien marxa enrere, la quarta i la cinquena

forçades i potser algú hi hagués estat a temps. Però aquesta, tio, aquesta és un assassinat amb tota regla i si no truques tu a la bòfia hi truco jo. Es pot saber d'on cony treus aquests noms? Però en Vicenç agafa embranzida i m'engalta que no és cosa meva, que estic sota contracte de confidencialitat i que tu mateix, Roger, si ho fas els mossos et prendran per un psicòpata. Va, calma't i fes la feina, em diu. Que la faci ta mare! Penjo.

Va, pensa, Roger, pensa. Fullejo el *Fes-te Oci* que he deixat al damunt de l'escriptori. *Giselle* s'estrena d'aquí a cinc hores al Teatre Museu. Faig una cerca al *google*. Me'n vaig a una pàgina sobre la companyia d'*Antoine Briand* i vaig baixant per la llista dels seus membres fins a trobar una Simone Da Costa. Ballarina d'origen portuguès, vint-i-sis anys. La noia en si no té res d'especial, potser els ulls un xic caiguts. I si escric la seva de necrològica? I si no n'escric cap? Potser així canvio el futur, potser és això el que volen, que ho acabi de decidir. Va, Roger, hòstia, ara sí que sembles tarat.

Me'n torno a la finestra. La Laia continua a la cuina, menjant. S'aixeca, omple un tupí a l'aixeta i el posa als fogons. Va, pensa, Roger. Com a mínim, a *Sosté Pereira* de l'Antonio Tabucchi, a Monteiro Rossi li fan escriure necrològiques de personatges cèlebres abans de la seva mort sense que aquesta tingui cap data. Uns cops de taló em fan mirar a baix. Una noia amb una maleta i una funda de vestits jaqueta es dirigeix a la porta principal del davant. No la puc distingir del tot, però ha de ser la Simone. Para, obre la maleta i la regira.

Surto de casa i baixo les escales d'una escopetejada. Ja no hi és. Travesso el carrer i un ciclista que gairebé m'atropella m'escri-dassa. Em disculpo i aixeco el cap a la cambrera de La Piramidal que serveix uns menús. Premo uns quants timbres fins que algú té la gentilesa d'obrir-me. Em fico a l'entrada esbufegant just per veure com la ballarina de la pàgina web desapareix rere les portes de l'ascensor amb alguna cosa que no identifico a la mà. Merda!

Pujo les escales de tres en tres i retallo tots els revolts. Només que una sola persona s'esperés en un altre replà em donaria un cert avantatge. Mentre salto i giro, amb les gambades cada cop més grans, truco al 112 i ho xerro tot als mossos d'esquadra. Sí, ara és a l'ascensor. Penjo. A cagar a la via, Vicenç, jo no me la jugo, que segur que ho verifiquen. Aterro al setè pis amb el pols a punt d'esbotzar-me el cervell i els peus adolorits. Tot és fosc; i les portes de l'ascensor, tancades.

M'apropro al setè segona i entaforo l'orella a la fusta freda. Res, no se sent res. I això, què collons vol dir, hòstia? Tanco els ulls i aprofundeixo els sentits. Unes passes i el pestell. La porta s'obre i quasi caic a terra. La mateixa Laia Pons, dreta sota el llindar, em mira amb les celles arquejades i una tassa fumejant. Empasso saliva.

-Tot plegat no és el que sembla -ballbotejo.

Va, Laia, no t'hi capfiquis. El món està ple de *tios* interessants com per encapritxar-te d'un veí que no et fot ni cas. Si un no va bé, doncs au, un altre. No era això el que dèiem totes a l'institut?

Agafa aire. Queden només cinc hores per l'estrena i no et pots permetre abaixar la guàrdia o l'Antoine t'ho retraurà tota la vida.

Mentre poso el salmó a la planxa penso en la Simone. Quan he parlat amb ella a la sortida del mercat tenia la veu serena i reposada. Com si no hagués passat res, com si no acabés d'enterrar la seva mare. S'ha de ser de ferro. És que no me n'ha dit ni piu. Ara, no parava de comentar la jugada de la tarda. Que si ja tens el vestit a punt, que si Giselle és l'obra més bonica que s'ha representat mai, que si que guapa que estaràs allà dalt, que si faràs posar dret tot el públic, que si tindràs tota la família a segona fila. M'ha semblat que això últim ho deia amb una mica de *rintintín*. Però no li ho he tingut en compte i l'he convidat a casa per anar-hi plegades. Deu faltar poc perquè arribi.

Tallo uns quadrats de pinya i serveixo el salmó en un plat. De fet, em sap greu. Si pogués tirar enrere li regalaria el paper i esperaria que l'Antoine, potser d'aquí uns anys, es decidís pel *Somni d'una nit d'estiu*. El vestit el tinc planxat i ben net, sí, *Giselle* és la bomba, també; estaré estupenda, el públic rebrantarà aplaudint i tindré els de casa al davant, perfecte. Però que consti en acta que jo, la Laia Pons, m'hauria estimat mil vegades més debutar fent de Titània. Redéu, és que això no compta, Simone?

M'assec al costat de la finestra i començo a fotre'm el tiberi a queixalades. Per allò del costum, desvio la mirada fins a l'estudi del noi de la samsonite. Nena, definitivament, estàs grillada. S'ha recollit els rínxols i deambula per l'estudi fregant-se la barbata. S'asseu davant el portàtil i... Au, va! Li ha comprat la *Fes-te Oci* a

en Lucas? Se'n riu de mi, o què? Es distreu amb la portada. El cor se'm despista sense poder-ho evitar i encreuo els dits. Va, sí, tio, sóc jo. Mira'm. És l'última oportunitat que et dono.

Omplo una olla petita per la valeriana i, per fi, els noto enganxats a la nuca. Els seus ulls em cremen la pell i em fan tentinejar. Ja era hora! Ho assaboreixo uns segons. Em giro per retornar-li el gest, però ja no hi és. El veig marxar disparat i tancar la porta. Ai, déu! Sona el timbre de baix i obro. La Simone. Que oportuna, tots aquests anys donant pel sac i s'haurà de carregar aquest moment. M'aboco a la finestra i el veig travessar el carrer fins a l'entrada. Una mica més i una bici se l'emporta per davant. És boig! Pica al timbre i també l'obro.

Em poso una mica de perfum, vainilla, i m'engalzo els texans estrets. Va, pensa, Laia, pensa. Paro el foc, glopejo aigua i l'escupo a la pica. Surto al replà amb unes tenalles i busco el quadre de llums. Sento com les seves passes repiquen els graons. Perdona'm, Simone, ja t'ho compensaré nena, dóna'm una hora. Tallo dos fils i l'ascensor s'atura a mig fer. Tanco la porta, m'assec al sofà amb la valeriana bullent i espero.

Al cap de dos minuts, ningú ha trucat i no se sent ni una mosca. Ja hauria de ser aquí. Va, Laia, tranqui. Vaig fins a la porta i l'obro. Tinc el noi de la samsonite vermell cirera plantat just al davant amb cara d'haver estat enxampat in fraganti. Amb la veu mig trencada, em diu que si tot plegat no és el que sembla i que no sé què més. Li brillen els ulls i té les galtes enrogides. La suor li baixa per les temples i se li escampa coll avall.

–Va, no et quedis aquí. Passa i m’ho expliques –li contesto.

Al carrer, una sirena sona aguda i insistent. Sento corredisses i alguns cops forts que vénen de mitja escala. Quan tanco el pestell tot el meu univers canvia.

L'edició d'aquest llibre ha estat possible gràcies a les aportacions fetes per més de 180 mecenes en una campanya de Verkami.

Abel Caldera	Diana González i Lorente	Família Sans i Vidal
Adam Majó	Dolors Serra i Lesan	Família Seras Alonso
Agnès Cabot i Navarro	Elena Itxart i Escorsa	Família Verkami
Agustí Piera i Serra	Elena Ortega	Francesc Bechdejú
Albert Botran	Encarna Cañete	Francesc Cardús i Ros
Albert Canalejo	Enric Castellà	Francesc Girbau i Cucurull
Albert Pérez i Pons	Enric Rovira i Costa	Fundació Prevenció de Residus i Consum
Alex Vidal Vidal	Esperança Garcia	Gemma Xarles i Jubany
Alicia Molins	Esteve Martínez i Ruiz	Genís Mayola Serrat
Àngel Fabregat Morera	Família Alameda Buquet	Giromail
Àngels Mayor	Família Borràs Alsina	Guillem Terradas
Àngels Timoneda	Família Casadevall i Vilar	Imma Elias i Guilera
Anna Mañach	Família Casanovas i Galbany	Isabel de Sardi
Anna Masferrer	Família Comas Moreno	Isabel Gadea i Valera
Anna Peña	Família Dorda Boatell	Isabel Tirado
Anna Salicrú	Família Estiarte Ruiz	Isabel Valls Ribas
Anna Sánchez Esperalba	Família Faustino Sánchez	Ivan
Anònim	Família d'en Jordi Canal i Codina	Jaume Mulet
Anònim	Família Llenas Bladé	Joan Aliberas
Assumpta Triadó	Família Llerena de Balanzó	Joan Josep Isern
Bea Castells	Família Manté i Peñalba	Joan Jubany i Itxart
Benet Salellas	Família Mayans-Montés	Joan Jubany i Lorente
Blai Saleta i Manté	Família Ortner	Joan Jubany i Mulet
Carla Mulet i Matas	Família Paltrinieri	Joan Lluís Moreno i Congost
Carles Benítez	Família Peguera i Comas	Joan Meca
Carme Bertran i Xandri	Família Punsola i Vidal	Joan Ribet Casademunt
Cinta Jubany i Mulet	Família Ruiz Olucha	Joan Sala i Serra
Clara	Família Salvatierra	Joaquim Barbena

Joaquim Prims	Mercè	Pilar Vinent Barceló
Jordi Bilbeny	Mercè Montserrat i Bartra	Quico Andreu
Jordi Morales	Mercè Sellarès i Jubany	Quim Soler
Jordi Muñoz	Mia Castellví i Iglesias	Quique Badia i Masoni
Jordi Rovira	Miguel Guillén Burguillos	Ramon Gros Garcia
Jose Legido	Miquel Àngel Pujana	Ramon Radó i Trilla
Josep Macià	Miquel Aragón	Raquel Gámez Serrano
Josep Bermúdez	Miquel Lopez Ibañez	Rita Jubany i Itxart
Josep Jubany i Itxart	Miquel Reverté	Robert Llivina
Josep Manel Ximenis i Gil	Miquel Spa i Elisenda Serra	Rocío Martín i Sánchez
Josep Maria Calbet	Míriam Mataró Ponsich	Roger Tomico
Cassanyes de Valls	Mònica Sala	Rosa Garcia
Josep Maria i Massons	Montse Jubany i Itxart	Roser Albert
Juli Cuéllar i Gisbert	Montse Millan i Massana	Roser Muñoz Ferreres
Juliana Bacardit i Garriga	Montserrat Xarles i Jubany	Roser Palol
Laia Alonso i Puigderrajols	Nani Moré	Salva Cerceda
Laia Manté i Majó	Núria Manté i Bartra	Santi Andalus
Lali Guanyabens i Calbet	Núria Molins Andreu	Santi Rovira i Costa
Laura Fusté de Dalmases	Núria Muñoz Ferreres	Sílvia Bofill Mas
Lia Colorado i Jubany	Núria Ribas i Martí	Silvia Bonamusa
M. Roser Trilla i Prujà	Núria Ruiz Llibre	Sònia
Marcel Margarit	Octavi Egea	Sònia Bagudanch
Marga Parra	Omar Diatta	Tantàgora
Margarida Colomer i Rovira	Oriol Calvo	Teo Perea
Maria Bermúdez i Esquerra	Oriol Rigola Díaz	Toni Clos
Maria Jubany i Torner	Pau Juvillà Ballester	Toni Lázaro
Maria Majó i Clavell	Pau Roig Clofent	Veronica Moreno
Maria Rosa Salas	Pep Ribas Xarles	Vilert Bosch
Marina Guardiola	Pep Sivilla-Bosch	Violant Martínez
Marta Carbonell i Gadea	Pep Solé i Tarragó	www.pessebres.com
Marta Cava i Ruiz	Pep Valsalobre	Xavi Monge
Marta Cordoní Forns	Pere Cabot i Timonet	Xavi Sarrià
Marta Renom	Pere Herrero i Gómez	Xavier Safont-Tria
Mauro Colorado i Jubany	Pere Puig	Xevi Pannon
		Zaida i Tomàs

Aquesta obra l'ha editat
l'**Associació cultural Helena Jubany**
gràcies a les aportacions que han fet
més de 180 mecenes a través de **Verkami**
i s'ha distribuït gratuïtament amb el **diari Ara**
el dia 19 de desembre de 2014.

Enamorada de la lectura des de l'adolescència, l'**Helena Jubany** visqué a l'entorn del llibre com a periodista, llibretera, contertuliana, autora de recensions, correctora, bibliotecària, contacontes... i darrerament esbrossava il·lusionada el camí de la producció pròpia amb relats curts. Però aquest moment dolç de la seva vida i la seva vocació literària van ser estroncades la matinada del 2 de desembre de 2001, en què fou assassinada, a l'edat de 27 anys. Els qui la van matar, avui encara són al carrer.

associació
**helena
jubany
i lorente**

L'**Associació cultural Helena Jubany i Lorente**, creada per familiars, amics i companys de l'Helena, vol mantenir encesa la flama del seu record i prendre el relleu de la seva il·lusió per la creació literària i la narració oral.

Amb aquesta finalitat, l'associació ha instituit el **Premi Helena Jubany** de narració curta o recull de contes per a ser explicats, que es convoca cada any el 27 de febrer, data del naixement de l'Helena, i es lliura el 2 de desembre, data de la seva mort.

7e PREMI HELENA JUBANY DE NARRACIÓ CURTA O RECURS DE CONTES PER A SER EXPLICATS

Montse Mestre ha guanyat el VII **Premi Helena Jubany** de narració curta o recull de contes per a ser explicats, únic premi existent d'aquestes característiques, amb **Tot plegat no és el que sembla**, una narració a dues veus que ens conta una història d'intriga en què els fets es van accelerant a mesura que ens acostem a un final totalment inesperat.

El premi està dotat amb 3.000€ i la publicació de l'obra guanyadora amb el **diari Ara**. En les sis edicions anteriors els guanyadors foren **Imma Cabré** (amb Gotes que vessen gots, 2013), **Alfred Quintana** (amb L'Alemanys és fàcil, 2012), **Marina Guardiola** (amb Amunt, 2011), **Jordi Solé** (amb Blanc, 2010), **Joan-Lluís Moreno i Congost** (amb Compta comptes, 2009) i **Xavier Cabús** (amb El karma del carnisser, 2008).

Aquest premi literari ha estat creat per mantenir viu el record de l'**Helena Jubany i Lorente** encomanant el seu gust per la lectura, la creació literària i la narració oral. L'Helena va ser assassinada el dia 2 de desembre de 2001 a Sabadell i tant la policia com la judicatura han desistit d'aclarir els fets i identificar els culpables de la seva mort.

Mataró, 2 de desembre de 2014

associació
**helena
jubany
i lorente**

<http://helena.jubany.cat>

 @helenajubany Associació Helena Jubany

a
ara.cat